Mijn avontuur in Italië

Dit jaar ben ik met Erasmusplus op uitwisseling geweest. Op 20 september ben ik vertrokken naar Canegrate, een dorpje vlakbij Milaan. Daar verbleef ik voor twee maanden in een gastgezin bij een meisje wat op 6 januari ook voor twee maanden bij mij zal intrekken. Vooraf heb ik een cursus Italiaans gevolgd om alvast kennis te maken met de taal. Tijdens mijn verblijf in Milaan merkte ik zeker dat ik bepaalde grammatica of woorden terug kon horen als er Italiaans gesproken werd, en snel genoeg merkte ik ook dat een totaal vreemde taal leren echt nog moeilijker is dan ik dacht.

De eerste twee weken dat ik in Italië was, vond ik het heel moeilijk. Er waren weinig mensen die Engels spraken en het Italiaans had ik ook nog niet een beetje onder de knie. Ik miste mijn thuisfront en vond het heel moeilijk dat in mijn klas maar twee leerlingen fatsoenlijk Engels konden spreken. In het begin volgende ik dezelfde vakken als in Nederland, maar na die twee weken had ik samen met de docent die mij tijdens mijn uitwisseling begeleidde besloten om mij over te zetten naar een andere klas. Dit betekende dat ik in plaats van de exacte vakken vooral talen zou gaan volgen. De school in Italië is ook totaal anders dan wat wij hier op het Geert Groote College gewend zijn. De lessen zijn van 08:00 tot 14:00 en tijdens de lestijden wordt er absoluut door niemand de school verlaten. Leerlingen moeten persoonlijk worden opgehaald door de ouders als ze ziek zijn, en als er een les uitvalt wordt deze simpelweg ingevallen door een andere docent. De schoolgangen zijn alleen maar bedoelt voor de 20 minuten pauze die de leerlingen op een dag hebben en daarbuiten zijn ze vaak helemaal leeg. Elke ochtend ging ik naar school met de schoolbus. Gelukkig was de halte recht voor mijn deur en dat gold ook voor de terugweg van school naar huis. Stiekem fiets ik liever, want zo dicht op elkaar… daar werd volgens mij niemand blij van.

Mijn gastgezin had ik me niet beter kunnen wensen. De hele familie was lief en bereidt om alles voor me te doen. Elke dag na school werd er geluncht bij de opa en oma die zoals bij vele Italiaanse gezinnen in het zelfde huis wonen. Met zijn allen werd er dan tijdens de lunch met alle liefde en geduld geprobeerd mij nog wat Italiaans bij te brengen. En elke dag werd er langzaam en geduldig met mij gesproken. Elke dag gingen er weer wat meer lampjes branden en langzaam begon ik delen van zinnen en bepaalde woorden te herkennen.

Nu ben ik sinds 20 november weer terug. Ik ben hartstikke gelukkig om iedereen weer te kunnen zien en spreken, maar toch zijn alle clichés echt waar. ‘’Als de twee maanden voorbij zijn wil je echt niet meer terug naar Nederland hoor.” Werd er tegen mij gezegd. Wat ik moeilijk vond om te geloven de eerste twee weken dat ik in Italië was, blijkt nu achteraf toch zo te zijn. Stiekem hoop ik nu op een klein wonder dat ik nu toch weer even terug kan gaan naar de vrienden die ik daar heb gemaakt en ze allemaal een dikke knuffel kan geven.
Een Uitwisseling? Echt een aanrader! Want wat heb ik genoten.

Zoë, leerling GGCA